

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita F. Aegidii Viri Sanctissimi, qui fuit è primis socijs beatißimi Francisci Aßisinatis. ex ea quæ extat apud Surium. Non reperitur sanctorum Catalogo adscriptus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

VITA F. AEGIDII VIRI SANCTI

*simi, qui fuit è primis socijs beatissimi Francisci
Assisiani. ex ea qua extat apud Surium. In
reperitur sanctorum Catalogo adscriptus.*

23. Aprilis.

Deo primi
socij S. Fran-
cisca.

Quo tempore beatus Franciscus calce
mundi vanitate, pietatis studio incredi-
li flagrabat, erat Assisij vir quidam mi-
simplicitatis, ac amoris in Deum ardentissim-
Aegidius nomine; qui vt primùm suis è civibus
intellexit, Bernardum eius vrbis virum prim-
rium, & dominum Petrum summæ ædis ibidem
Canonicum, rebus suis in pauperes erogatis in
S. Francisci institutū amplexatos, octiduo post
diuino instinctu per motus, ad eos quoque se
gregauit.

Porro Franciscus nouo milite gauisus, cui
vt eum donaret habitu, ad comparandum par-
abiret, atque mulierem, stipem infirmis precibus
mendicantem, obuiam haberent, ait ad Aegid-
Quin tu, optime frater, huic pauperulae palli-
quo indutus es, largiris? Aegidius autē promp-
alacrique animo mulieri id obiecit, simulque
ea elemosyna tanto est cumulatus gaudio, vt
los sibi plane apertos existimaret. Hinc cor-
indè vitæ suæ tempore, nihil vno charitatis
cio antiquius habuit. nihil maiore cum alacri-
tate ac gaudio perfecit, quàm inopum ac paup-
rum necessitatibus consulere: cunctisq; cum con-
poris tum multò magis animæ cibos subministrare.

Cùm aliquando ad loca sacra peregrinans
pauperem extrema nuditate laborantem obuiam
haberet, nihilque, quo hominis miseriam suble-
uare posset, inueniret, auulsam protinus de sinu
cucullæ

Elemosy-
na hominē
latificat.

Pauperum
amator &
benefactor
Ægidius.

cucullo caputium ei obtulit: ac nudo capite die-
 bus viginti inambulavit. Quamquam autem & ip-
 se pauper, libenter pauperibus aliquid tribue-
 bat: nunquam tamen gratis oblatum panem su-
 mere voluit: sed manuum suarum labore victi-
 tabat, neque tamen præter victum in diem ad-
 mittebat aliquid. Ocium verò, tanquam anima
 pestem contagiosissimam, cane peius & angue o-
 derat, & manibus, quod aiunt, pedibusque evita-
 bat. Huius autem propositi aded erat tenax, ut
 nec latum quidem unguem ab eo recederet. Cum
 quandoque à Cardinale Tusculano benignè ad-
 mensam eius vocaretur, ille nè tanti principis
 auctoritatem negligere videretur, adfuit quidè;
 sed duobus onustus panibus, quos iustis antè la-
 boribus acqviserat: asserens nequaquam sibi li-
 citum esse, alienis vesci sudoribus: quin potius
 beatum esse eum, illi que benè fore, qui manuum
 suarum labores manducaret. Hinc B. Franciscus,
 visa viri sancti innocentia, & optima vitæ disci-
 plina, liberam ei, vbi cunqve vellet, commoran-
 di facultatem concedebat. Degit aliquando in e-
 remo quadà Perusia vicina, vbi lagenas arcular-
 que vitreis poculis aptas cõtexebat, quas deinde
 nudis pedibus in oppidum, non quidem pecunia
 sed nudo victu venales inferabat. Eo in loco an-
 nis non paucis cum magna sanctitatis laude ex-
 actis, aliquandò reuocatis ad memoriam pristinæ
 vitæ delictis, tantum ex eorum recordatio-
 ne dolorem concepit, ut abiens in syluam, se ha-
 bitu sacro nudauerit, accitoq; quodam fratre, eidem
 præceperit, ut iniecto collo eius fune ad alios eum
 pertraheret, & tanquam grauissimorum criminum reum
 vapulandum offerret. Iple verò voce cum lachry-
 mis, & miserando eiulatu sublata misericordia

Nō vult ve-
 sci panibus,
 nisi labore
 suo quesitis.

Ocium de-
 testatur.

Degit so-
 litarius ad
 Perusiam.

Doler exi-
 mus, de pec-
 catis olim
 commissis.

clamabat. Fratres autem eo viso, præ commo-
ratione & pietate, vna cum illo fleuerunt. Tan-
dem illis rogantibus atque monentibus, vt se
indueret habitu respondit vir sanctus: Ego in
eo planè indignus sum; vos autem si eleemo-
sina loco eum mihi conceditis, miser illum
cipiam.

Mittitur ad
Saracenos.

Beatus autem Franciscus viso eius sermone
incredibili martyrij cupiditate, cū alijs quibus-
dam ad Saracenos eum destinauit. Sed Tunet
ueniens, fuit à Christianis illic degentibus à
lutaribus monitis barbaris fundendis prohi-
t? nē secum omnes pariter in mortis periculo
adduceret. Vnus ex fratribus, grauissima qua-
doque carnis tentatione afflictus, remedium
eo postulauit. Cui Aegidius: Dic mihi, in
quid faceres cani te mordere volenti? Ego re-
pondit ille, verberibus eum abigerem. Et Aegidius:
Idem facito huic tentationi, & tandem libe-
raberis; nam nemo sine certamine, de manu
etiam hostibus victoriam obtinere potest.

Parsimonia
victus.

Ipse verò fuit corporis domitor in primis
mius. Semel in die, eumque tanè exiguum ad ve-
peram sumebat cibum. Et quanquam alij
corporis castitatem mirarentur, eamque fa-
rent plurimi, ille tamen multò magis ad mens-
puritatem attendebat, inque eo laborabat
maximè, vt suam cum diuina sociaret. arctissimè
nihilque admitteret, quòd vel tenui nubecula
splendorem illum obscuraret. Cū multa fratres
quidam de castitate eum prædicantem, cunctis
virtutibus præferentem audiret; quærebatur: An
potior esset charitas? Cui Aegidius subridens re-
pondit: Ecquid nam est charitate castius & purius
us? Quid nos Deo magis commendat, quid
charitas

Puritas me-
tis.

charos ei reddit, nisi illa mentis castitas quæ sensus omnes diuinæ gratiæ custodit, & amoris vinculo indissolubili ei coniungitur. Cumque præterea in castitate laudanda & prædicanda multus esset, quidam matrimoniali vinculo constrictus, illa audiens ait: Ego vxore mea contentus, à foeminis omnibus abstineo. Cui AEGIDIUS: Putas, inquit, nõ posse hominem è suo vino ebrium fieri.

Etsi autem literis nullis instructus erat, attamen diuinæ sapientiæ splendoribus adedò fuit illustratus; vt etiã eruditissimos quosque excelleret. Nec prophetiæ dono caruisse putandus est: nam cum rex Francorum Ludouicus, peregrino habitu sacra loca aliquandò inuisere statuisset, in via tactus amore sancti AEGIDIJ, de cuius virtutibus iam antè audiuerat multa, Perusiæ ad monasterij portam venit. lapitor autem vt primum AEGIDIO nunciauit, peregrinum quendam cum paucis familiaribus præ foribus stare, eiusque colloquium expetere, ille aditum in spiritu eù Franciæ regem esse cognouit, celeriterque accurrens, eius in amplexus amore ebrius ruens, magno cumulatam gaudio à se dimisit.

Iam verò quàm ei fuerint familiares mentis in Deum excessus quis credat? Post sextum à suscepto vitæ sanctioris instituto omnium quadam nocte pijs intentus precibus, adedò diuini spiritus luauitate absorptus est, vt putaret animam planè à corporis coniunctione diuellendam esse. Nec multò post, raptus in spiritu ad cælestia arcana contemplanda tanta est affectus lætitia, tantaque repletus dulcedine, vt deinceps quoties vel ipseus Dei, vel gloriæ cælestis, vel paradisi fieret mētio, toties oppressus sē sibus humi caderet, spiritusque exultans, cælestia regna perageret: Hinc pu-

V 3

eri &c

Donum prophetiæ.

Mentis excessus ei familiaris.

eri & opiliones ab alijs docti, eo viso, clamabant
Paradisus, paradisus. Quo audito, protinus con-
pore deficiens labebatur, & interim cum inco-
dibili mētis gaudio, de cælesti gloria cogitabat.

**Christus ei
apparet.**

Triduo antè Christi natalem in Tuscia eo-
co quem Sethonam vocant, postquam duodecim
quadraginta continuis (vulgò id S. Martini
nium appellant) in ieiunijs precibusque pe-
uerasset, nocte Christus Dominus ei apparuit
fertur. Ex cuius conspectu, tantam hausit ani-
voluptatē ac spiritūs dulcedinē, vt deinceps
nihil hominū familiari consortio repudiaret, vni-
vitæ suæ solatium solitudinem appeteret, ac

**Aegidius se-
per iucundus
& hilaris
fuit.**

ste dieque sola cælestium rerum meditatione
animum pasceret. Fuit autem in omni vita
quàm iucundus & hilaris. Præcepta Ecclesiæ
ius Pontificum magna cūprimis reuerentia pro-

**Eccè quanti
facienda præ-
cepta Eccle-
siæ & quam
salutaria.**

sequebatur, eaque alijs commendare non des-
nebat, dicebatque: Nos sanctę matris Ecclesię bo-
nitatem minimè agnoscere, quæ non intermi-
tit viam salutis nos docere, mirabilique ratione
ad sempiternam gloriam dirigere. Venerunt qu-
doque ad eum Cardinales duo, vt sapientię eius
quæ miro præconio celebrabatur, experiri
aliquid caperent. A familiari autem colloquio
in discessu sese precibus eius commendarent.
Quibus ille: Quin potius, inquit, vos me præci-
bus vestris commendatum habetote, qui malis
fide ac spe præditi estis. Illis autem sciscitantibus
quinam id fieri posset, Aegidius respondit: Vos
diuitijs, honoribus, omnibusque mundi prosperi-
tatis affluentibus, haud dubiam vobis salutem
promittitis: cum ego miser in extrema mendaci-
tate, & rebus duris atque asperis, damnationem
insuper vehementer formidem.

Sub vita
admodum
fortitudin
fidias atq
repen è S
pellus est
trum iuon
destitit in
tremum
disque or
barathru
ctus in Ch
cidissima
dei clypeo
Creatoris
ne sacræ n
S. Georgij
Fuit sa
sus rudis,
vt populu
nis differ
ab ore cur
Sciscita
& charita
preces, cū
tires, res
ministros
inermem
imperte
fisset, neq
stem infer
more, om
stes grade
uis multu
quid mer

Sub vitæ finem, cum iam annis quinquaginta admodum duobus. in sacro Ordine, cum egregia fortitudinis laude, contra omnes dæmonum infidias atque fraudes inuictus perflisteret, tantas repenit Satanz molestias & infestationes percussus est, ut in magnas redactus angustias, fratrum suorum opem vehementer imploraret. Nec destitit infestus hostis, inuidiæ suæ iacula ad extremum usque spiritum in eum torquere, modisque omnibus conari, quò in desperationis barathrum eum pertrahere posset. Sed vir sanctus in Christi meritis conquiescens, mente placidissima, cuncta inimici iaculo firmissimo fidei clypeo excepit, spiritumque lætus in manus Creatoris efflauit, eodem die quo in sacro Ordine sacræ militiæ arma susceperat, ipsis nimirum S. Georgij martyris natalitijs.

Demon et sub finem vitæ valde infestus.

Obit sanctissime.

Fuit sanè hic vir, quanquam literarum prorsus rudis, insigni virtute atque prudentia: adeò ut populus eum loquentem, & de rebus diuinis differentem attentissimè audiret, eiusque ab ore cum ingenti admiratione penderet.

Prudentia eius insignis.

Sciscitanti aliquandò cuidã, qua ratione puras & charitatis igne inflàmatus, Deo posset offerre preces, cù cor suù nimio torpore oppressum sentiret, respondit Aegidius: Si rex aliquis duos ministros, alterù armis egregiè testum, alterum inermem ad prælium mitteret, certè armatus imperterritus ad cerramè ibit: inermis verò subsistet, neque ita intrepidè ut alter, pedem in hostem inferret. Verumenimverò si is, solo regis amore, omni contempto periculo, in medios hostes graderetur, eolq; omni contentione, quamuis multis saucius vulneribus, repelleret, nunquid meritò is alteri præferendus, maioriq; laude

Fructus orationis aplior est, cum mente constati licet arida prolata quam cum summa spiritus dulcedine.

laude ac premio dignus haberetur? Ità etiam
 is, qui ad certamen orandi absq; deuotionis
 stu fidenter accedit, & cum mentis ariditate,
 lo Christi amore, aduersus animarum nostrarum
 hostes luctatur, non modò suo fructu ac premio
 non frustrabitur, sed maiore etiam gloria, in
 lesti regno coronabitur, quàm is, qui in hac
 pleus spiritus delicijs nullo aut paruo cum
 tamine impugnantem hostem fugat, ac perpetuam
 mentis tranquillitate fruitur.

Monastica
 vita quanti
 facienda.

Quodam illum còsulente, nùm relicta ma-
 di vanitate, in monasterio se Deo consecrare
 beret: sic respondit; Si quis extrema rerum
 nium inopia laborans, reconditum in agro
 saurum sciret, putasne quæsiturum illum ab
 quo, an eum thesaurum effodere deberet? Quo-
 to ergò magis omnibus nobis properandum
 vt aternæ vitæ thesaurum reperiamus.

Hæc vir san-
 ctus mode-
 stiz causa
 dicit, non
 contra inno-
 centionē SS.

Rogauit aliquandò AEGIDIUM frater quidam
 vt pro ipso Dominum deprecaretur. Cui AEGI-
 dius: Tu verò, inquit, oro pro te ipso. Quid enim
 alium pro te mittis, & tu interim desides, cui
 possis ipse iter facere? Illo dicente se peccatum
 esse: AEGIDIUM verò Dei amicum, atque ea causa
 posse, Dominum & sibi & alijs propitium red-
 dere, AEGIDIUS respondit: Frater mi, si omnes
 mium platearum anguli, auro argentoque
 dundarent, ac proclamatum esset, licere cui libere
 pro voto illud auferre, aliumne pro te nuncium
 ablegaturus esses, qui tuo id nomine tolleret
 to equidem te ipsum iturum, nec satis furtum al-
 teri. Ità nimirum cum Deus omnes ad se inuites
 thesaurosque nullo vnquam tempore deficien-
 tes, liberaliter promittat, neminemque ad se
 nientem spernat, quid est quod alium pro te
 m

tas: quin potius ipsum adito, causamque tuam ei exponito, ac multo facilius per te, quam per alium quod desideras obtinebis.

Alia sunt huius sancti viri dicta sanè eximia, & raram quandam prudentiam spirantia, quæ nos breuitatis studiosi, omittere cogimur.

MARTYRIVM S. ALEXANDRI LVG- C. Baron.
dumensis martyris, socij Epipodij. ex eo quod in Ann. tom. 2.
uentur apud Surium, quod inuictò animò exegit
anno ab orbe redempto 179. Soteris verò Romani
Pontif. 5. Marci autem Aurelij Imper. 17.

Interempto Epipodio, cuius supra martyrij certamen descripsimus, persecutor recenti adhuc cruore aspersus, beati Alexandri sanguinem sitiebat. Quem receptum ex carcere, cõperendinato examine, diè interposito, furori suo præcepit offerri, vt eius supplicio, non modò rabiem suam, verùm etiam sæuientis populi insaniam temperaret. Quem tamen etiam hac perunculatione tentauit: Adhuc in potestate tua est, vt euadas prædecessorum exempla, videasq; quæ teneas: Ita enim persecuti Christicolæ sumus, vt pœniteat te solum arbitrum resedisse. Nã præter alias cæforum cateruas, etiam stultitiæ tuæ collega succubuit. Atq; idèd, si tibi consulis, immortales deos thuris accensione venerare. Beatus Alexander dixit: Gratias ago Domino, quòd dum gloriosos martyrum reuoluis triumphos, & illata tormenta commemoras; ad deuotionem me quoque confirmas exemplis. Putasne ergò extinctas animas, quas sudistis? Illæ quidem calum possident: persecutores verò viceuersa in illo agone potius perierunt. Fallit enim te opinio

24. Aprilis.

Alexander
sistitur Præsidi.

B. Alexander
egregiè re-
spondet
Præsidi.